No. 915 Zaterdag 13 Juli 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

'E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 12 Juli.

HET KERKELIJK JUBELJAAR.

Het *Jubilé* is een geestelijke gunst, welke de Kerk, door haar schatkamer van aflaten te ontsluiten, den geloovigen aanbiedt met het doel hun de kwijtschelding der tijdelijke straffen voor hun zonden te verleenen.

Het woord is afkomstig van de Israëlieten. Bij hen werd er het 50ste jaar mede aangeduid, *Jubileus annus*, het jubeljaar, waarin elk wederom in het bezit kwam van de goederen, die hij in den loop der laatste 50 jaren van de hand had gedaan. Alle goederen en bezittingen werden dan ook slechts overgedaan voor den tijd van minder dan 50 jaren, en de koopprijs was dan ook geëvenredigd aan 't aantal jaren, dat er nog verloopen moest tot 't eerstvolgend Jubeljaar. *Anno Jubilei redient omnes ad possessiones suas.* (*Levit. XXV: 13*): In het jubeljaar komt elke bezitting weder aan haar eersten eigenaar terug.

't Was een wet tegen de opkoopers.

Door het Sacrament der Boetvaardigheid wordt met de zonde ook de eeuwige straf vergeven, die zij verdiende, maar niet tevens de tijdelijke straf, die wij in dit of in het ander leven ondergaan moeten.

Zoo luidt de leer der Kerk, tegenover de protestanten, die deze voldoening als een lasterlijke beperking beschouwen van de oneindige verdiensten van Christus. Wij hebben hier niet te onderzoeken of het essentieele — de hoofdzaak — ook het bijkomende — de nevenzaak — in zich sluit; maar wat is de wil van God zelven, zooals deze zich door de geheele overlevering heen geopenbaard heeft? Adam ontving kwijtschelding van de eeuwige straf, die zijn zonde verdiend had; niettemin legde God hem een tijdelijke straf op, wier gestrengheid ons allen bekend is. God vergaf Mozes diens zonde tegen het geloof, maar als tijdelijke straf ontzegde Hij hem 't Beloofde Land binnen te gaan. De heilige koning David levert een schitterend voorbeeld, hoeveel tranen den zondaar nog blijven te vergieten, zelfs nadat zijn zonden hem vergeven zijn. Daarom zegt ook de heilige Augustinus: *cogitur homo tolerare, etiam remissis peccatis:* de mensch moet lijden, zelfs na vergiffenis zijner zonden. In verschillende bewoordingen drukken de Vaders herhaaldelijk dezelfde meening uit.

Daar echter de voldoening, die wij voor onze zonden geven, allergeringst is in vergelijking met wat ze, overeenkomstig het getal en de grootte onzer zonden, zijn moest, komt God, die een God van genaden is, ons behoeftigen tegemoet door aan Zijne Kerk de beschikking te verleenen over de Aflaten, welke bestemd zijn om aan te vullen hetgeen er ontbreekt aan onze boete. En dat wel als louter gevolg, ongetwijfeld, Zijner goedheid, maar op eene wijze, die samenhangt met de bewonderenswaardigste uitdeeling van genaden en met die onderlinge liefde, die wij de gemeenschap der Heiligen noemen.

De aflaat is de kwijtschelding van de tijdelijke straf voor de zonde, geldig voor God en geweten, en verleend door toepassing van de schatten der Kerk.

Elk dezer woorden zou een toelichting behoeven. Wij bepalen ons slechts tot deze: "door toepassing van de schatten der Kerk," en om te doen uitkomen hoe bewonderenswaardig en tegelijk treffend de uitdeeling der genade is, die ons door de aflaten wordt aangeboden.

In de tijden, dat de algiersche zeeschuimers de zeeën onveilig maakten, werd door hen een Christen gevangen genomen en verkocht aan een meester die hem zijn vrijheid beloofde, wanneer hij een groote uitgestrekt heid gronds zou hebben ontgonnen en vruchtbaar gemaakt. De ongelukkige slaaf had er voor zich wel 7 jaren en 7 quadragenen genoeg aan, gesteld, dat hij den moed en de kracht had het werk ten einde te brengen. Tot zijn geluk kon hij over zijn toestand en over de harde voorwaarden, die zijn terugkeer vertraagden, bericht geven aan zijn familie. Aanstonds togen zijn broeders, bloedverwanten, vrienden zelfs op weg met het voornemen om hem zijn taak zoo spoedig mogelijk te helpen volbrengen. De meester gaf zijn toestemming en na korten tijd had de slaaf zijn vrijheid herkregen.

Ziedaar wat er, in een andere orde van zaken, geschiedt door de kracht der aflaten. Door in de slavernij des duivels te geraken, zijn wij niet gedoemd hem eeuwig te dienen, omdat het Sacrament van Boetvaardigheid er ons van ontslaat, maar alvorens de volkomen uitwerking dier zalige verlossing te genieten, blijft ons nog meer of minder te lijden in deze of in de andere wereld. Door toepassing nu der overvloedige verdiensten van Christus en van de Heiligen wordt dat lijden voor ons verkort. Dat wil zeggen, dat ook wij broeders en vrienden hebben, die zich aan het werk zetten om den tijd onzer boete te bekorten.

't Staat vast, dat wie het minst boetvaardigheid noodig hebben, er ook het meest aan doen. Zij gaan verder dan zij behoeven en verwerven zich een *overschot* van verdiensten, dat geen bestemming zou hebben, zoo het niet ten bate der gemeenschap kon worden aangewend. Wij herhalen, niets is bewonderenswaardiger en treffender dan deze erbarmende vereenzelviging, die de eenen verrijkt met den overvloed der anderen. De Heiligen in den Hemel en de rechtvaardigen op aarde stichten door hun overvloedige verdiensten een geestelijk fonds, een schat, waarover de Kerk het beheer heeft en beschikt ten bate van hen, die genade behoeven. De Paus en de Bisschoppen zijn er de uitdeelers van, dezen in beperkte mate, de Opperpriester met volle macht. Ten tijde van het Jubilé zet hij de schatkamer der aflaten wijd open, en daar er genoeg is voor allen, ontvangt een ieder meer dan voldoende.

Want men dient niet te vergeten, dat de verdiensten van Jezus Christus ten grondslag liggen, waarbij dan de verdiensten der H. Maagd en der Heiligen komen, door de goedertieren beschikking van denzelfden Christus, die wil dat wij zijne helpers zijn in de orde der genaden.

Nog zouden wij de beweringen der protestanten moeten weerleggen, die der Kerk de macht betwisten om aflaten uit te deelen, en de meening der Jansenisten en van anderen, die de toepassing der aflaten enkel tot de canonieke straffen beperken.

Al 't geredeneer der protestanten valt in duigen tegenover het, zonder eenige beperking uitgesproken woord van Christus tot zijn Apostelen: „Al wat gij zult ontbonden hebben op aarde, zal ook ontbonden zijn in den Hemel." De dwaalleer der overigen wordt weerlegd door de overlevering, waarop de definitie der Kerk berust, waarbij verklaard wordt, dat de kwijtschelding der tijdelijke straffen, door toepassing der schatten der Kerk, „in geweten — anders gezegd: in de geestelijke orde — geldig is voor God."

Het vraagstuk der aflaten, dat — zooals men weet — het eerste voorwendsel was voor Luther's opstand,

---

Feuilleton.

Katholiek Leven.

X.

De eerste onderneming van 1865 was tegen Metili gericht. Zij duurde drie maanden en werd met gunstigen uitslag bekroond. De Sonis, die slechts van zijne overwinningen gewaagt, om daarvoor glorie te brengen aan God, schrijft er slechts weinige regels over: „Het leven, dat ik leid, doet mij veel verouderen, maar schaadt goddank noch aan mijne gezondheid noch aan mijne ziel. Ik heb in drie maanden niet in een bed geslapen en ik heb een langen weg afgelegd met mijn zeventien honderd manschappen. De laatste dagen heb ik een schitterend succes gehad te Metili. Er werden slechts vijf man en 21 paarden gedood en zes soldaten gewond. De vijand verloor 45 man, en op dit oogenblik ontvang ik de onderwerping van alle opstandelingen van het Oosten.

De Fransche troepen waren nog nooit tot Metili doorgedrongen. In 1866 ondernam men een tocht in de woestijn. M. Bernard d'Harcourt gaf hiervan eene beschrijving, waarin het zeldzaam talent en de ongeëvenaarde deugd van de Sonis in het volle daglicht wordt gesteld. De nederige Christen schat deze dingen slechts naar de waarde, die ze hebben voor de eeuwigheid: „Zeker, wij hebben veel geleden in Sahara, maar dat leven is buitengewoon voordeelig aan de ziel en aan het lichaam, de ziel vooral wint meer bij de beproeving dan bij het geluk.

„Het menschelijk gewin van dit alles is geweest een officierskruis van het Legioen van Eer, dat ik neerleg aan de voeten van O. L. Vr. van Afrika, gelijk ik het ridderkruis aan O. L. Vr. der Overwinningen te Parijs heb opgedragen."

Maar God, in zijne grootmoedigheid betaalde met goddelijken prijs zijne trouw en zijne offers. Het verlies der zielen was zijn eenig lijden, haar behoud zijn eenige vreugde, en weer wordt hij welsprekend, nu hij van de verovering eener ziel gewagen mag. „Gedurende mijne laatste onderneming heb ik eene groote vertroosting gesmaakt. Twee maanden lang heb ik het ontwaken van eene ziel gadegeslagen, die met steeds toenemende krachtsinspanning en door wonderbare genaden uit haren slaap is opgestaan. De werking Gods, schoon geheel zacht, was zoo tastbaar in haar, dat ik haar van dag tot dag in wasdom zag toenemen. Ik heb mij innig gehecht aan dat kind (want 't was inderdaad nog een kind.) 't Geldt een jongen tweeden luitenant, die zoo jeugdig uitziet, dat men hem niet meer dan 15 jaar zou geven Hij had zijne opvoeding genoten te la Flèche, waar hij in strijd met de gewone gebruiken teedere gevoelens van godsvrucht onderhield, zoo zelfs, dat hij gedurende zijne ontspanning het Allerheiligste ging aanbidden. Bij het verlaten van het collegie werden zijne goede gevoelens verstikt door het menschelijk opzicht, door de slechte gezelschappen enz. Maar de jongeling had de volheid van de meest maagdelijke zuiverheid bewaard, wat mij van den aanvang af zulk een vertrouwen gaf, dat ik niet meer twijfelde aan zijne bekeering.

„Zoo had God deze ziel bereid, die bestemd schijnt om onzen godsdienst tot eere te strekken in den kring waarin God haar plaatste. Beproevingen van allerlei aard en zwaardrukkend leed hadden aan het karakter van dezen officier een ernst gegeven boven zijne jaren. Tezelfder tijd vereenigden zich in zijne ziel eene zucht naar onderzoek en oordeel, die hem in het verderf hadden gestort, als zij hem niet geleid hadden tot den godsdienst, dien hij beurtelings had bemind en verwaarloosd, als hij als de slotsom van zijne navorschingen het geloof niet terug gevonden had. Ik stelde belang in deze bekeering.

„De jonge man beantwoordde mijne genegenheid, waarvan de reden hem niet onbekend was. Eindelijk, na een' strijd van drie maanden is hij in de haven aangeland, God zij er voor geprezen! Bij het einde der onderneming verliet hij mij om naar Algiers terug te keeren. Ik zond hem naar den Overste der Jezuïeten van deze stad. Deze goede pater heeft dit schaap tot God teruggevoerd en hij heeft mij zijne bekeering en zijne communie in heerlijke bewoordingen verteld.

„Hij zelf wilde mij doen deelen in zijn geluk en schreef mij een brief van twintig bladzijden over dit onderwerp, dien ik heb gelezen en herlezen met steeds nieuwe voldoening."

De pastoor van Laghouat voltooit dit verhaal: „Eenigen tijd voor mijn vertrek, bemerkte ik in de Mis dikwijls een luitenant, wiens houding verwarring verried. Ik vermoedde den strijd dezer ziel en sprak erover met de Sonis. De commandant liet hem bij zich komen en onderhield zich dikwijls met hem. Later bleek mij de afloop zijner bemoeiingen. In het begin van Mei 1866 be-

zou zekere zeer subtiele uiteenzettingen vereischen, maar in zijn objectieve werkelijkheid is het niets anders dan de toepassing van het algemeene dogma der overdracht. Dat heeft De Maistre welsprekend en glashelder aangetoond.

"........Er is geen enkel protestant huisvader," zegt hij, "die thuis nooit aflaten verleend, die een strafwaardig kind niet vergiffenis geschonken heeft door bemiddeling en om de verdiensten van een ander zijner kinderen, waarover hij tevreden was.

„Er is geen enkel protestant vorst, die geen 50 aflaatbrieven geteekend heeft tijdens zijn regeering, door een ambt te begeven, eene straf kwijt te schelden of te verminderen, enz. om de verdiensten van vaders, zonen, broeders, bloedverwanten of voorvaderen. Dit beginsel is zoo algemeen en zoo natuurlijk, dat het ieder oogenblik in de minste daad van menschelijke gerechtigheid zich vertoont. Honderden malen hebt gij den spot gedreven met de belachelijke weegschaal, die Homerus zijnen Jupiter in de handen geeft. Het Christendom vertoont ons eene geheel andere weegschaal. Aan den eenen kant al de misdaden, aan den anderen al wat er tot uitboeting daarvan gedaan is; hier de goede werken aller menschen, het bloed der martelaren, de offers en de tranen der onschuld, zich immer ophoopend om in evenwicht te komen met het kwaad, dat, van 't begin der schepping af, zijn vergiftigde golven in de andere schaal uitstort. De zijde des heils moet het ten slotte winnen, en om dit werk, waarbij de gansche schepping belang heeft en in bange verwachting zucht, te verhaasten, is het voldoende dat de mensch een wil heeft.

„Niet alleen geniet hij zijn eigen verdiensten, maar wat anderen voldeden, wordt hem door de eeuwige gerechtigheid toegekend, mits hij slechts gewild hebbe en zich deze overdracht waardig getoond. Onze afgedwaalde broeders hebben ons dit beginsel betwist, alsof de *zaligmaking*, die zij met ons aanbidden, iets anders ware dan een groote aflaat, aan 't menschdom verleend door de oneindige verdiensten der Onschuld zelve, die zich vrijwillig voor de menschen liet slachten."

Verheugen wij ons dan in het Jubilé, hetwelk thans voor het Curaçaosche Vicariaat is aangevangen, opdat de Gever van alle goed in rijken overvloed Zijn genade zal uitstorten over allen, die van goeden wil zijn.

Over Laster en nog wat.

In het *Centrum* van 6 Juni komt een ingezonden stuk voor, dat wij hier in zijn geheel laten volgen.

't Ziet er in vele landen niet heel rooskleurig uit. In de eeuw der vrijheid vervolging der Kerk in die landen welke men nog katholieke landen noemt. De religieuzen worden weder het eerst aangevallen. Natuurlijk, niet omdat ze religieuzen zijn, — dat past niet in onze eeuw „van vrijheid — maar men vervolgt ze „in naam der beschaving".

Daarom zendt Engeland zijn soldaten naar Zuid-Afrika, daarom vervolgt men de kloosterorden in Frankrijk en Spanje.

En dan zegt de gemoedelijke en brave Katholiek, maar die dagelijks zijn niet-katholieke courant onmogelijk kan missen en dus alles verslindt wat een liberale berichtgever gelieft op te disschen: „ja, zie je, daar moet toch wel iets van waar zijn. Hoe zou men in dat echt-katholieke Spanje zóó de gemoederen kunnen opzweepen, wanneer de religieuzen immer hun plicht hadden gedaan."

„En dan in Frankrijk. O die enorme rijkdommen der kloosterlingen? Ze zijn altijd een pest geweest voor de religieuze orden."

Te langen leste denkt hij nog, dat die regeeringen het nog zoo kwaad niet meenen met de Roomsche Kerk.

De H. Vader protesteert wel, maar ......ja zie, de wijze waarop men handelt kon wel beter, dat bloed van 't Zuiden bruist ook zoo spoedig op, maar de boel diende toch wel eens gezuiverd te worden.

Een Katholiek, die dagelijks zijn *Nieuwe Rotterdammer* en dergelijke bladen leest, zult ge zóó hooren spreken. De berichtgevers dier couranten zorgen wel, dat ze juist worden ingelicht.

Die enorme rijkdommen der kloosterlingen in Frankrijk bevatten in zich een economisch gevaar, dat kondt ge ongeveer althans lezen in een onzer liberale bladen. Ze bezitten een milliard, zegge duizend-millioen frank.

Doch om tot die som te komen moet men niet al te nauw zien. Zoo bewonen de zusters Augustinessen, de EE. PP. Karthuizers, en ook de Broeders der christelijke scholen in vele plaatsen gebouwen, die zij van den Staat tegen een zeer hoogen prijs moeten huren. En toch staat dat alles op rekening der kloosters tegen de waarde van 20,853.000 frank. Een prachtig eigendom!

Het fortuin der Jezuïeten is officieel geschat op 49 millioen frank; doch dan moet men elke hectare berekenen op de waarde van 97000 frank.

De Zusterkens der Armen bezitten slechts 4 hectaren. Waarlijk toch niet te veel. Maar om dat milliard vol te krijgen, is elke hectare berekend op de enorme som van 1.528.000 frank. Dure grond!

Wat blijft er nu over van de waarheid, wat van het economisch gevaar?

Gaan wij nu eens naar Spanje. Herinnert ge u nog, om maar iets te noemen, welk een storm „Electra" verwekte?

Don Benito Perez Galdos werd opeens een ster aan den letterkundigen hemel. Na het succès met zijn „Electra" schreef hij hooge beschouwingen over de anti-godsdienstige beweging van zijn land in de *Neue Freie Presse* van Weenen.

Vooral de vergadering van jongelingen „van den H. Aloysius van Gonzaga" moest het ontgelden. Maar deze stond ook onder de leiding der paters Jezuïeten, en dat is genoeg. In hunne bibliotheek was geen enkel degelijk, geen enkel wetenschappelijk of letterkundig boek te vinden. Men vond er alleen de meest onbeduidende, de meest onnoozele werken. Natuurlijk, die jongelingen moeten dom gehouden worden.

Doch daar vragen, eenige dagen na het verschijnen dezer artikelen, drie jongelingen van de deftigste Madridsche familiën den schrijver te spreken.

„Ik ben de president van de vergadering van den H. Aloysius, deze is secretaris en die bibliothecaris. We hebben gehoord, dat u onze vergadering in een buitenlandsch blad op eene, voor ons en onze meesters de Jezuïeten, minder eervolle wijze hebt besproken. Wij gevoelen ons verplicht, u te verklaren, dat u zeer slecht zijt ingelicht, en wij zijn geheel te uwer beschikking om u beter op de hoogte te stellen. Hoe hebt u bijvoorbeeld gezien, dat in ons lokaal......"

Hier onderbrak Perez Galdos, de man der hooge wetenschap, de man van het onderzoek, zijne ondervragers: „Ik moet u opmerken, dat ik nooit een voet in uw Kring gezet heb. Ik ken dien slechts van hooren zeggen."

„O, dan verwondert mij uw schrijven volstrekt niet", hernam de president. „Onnoodig langer te redetwisten. Daar nu het eenig middel, om beter ingelicht te worden, bestaat in nadere kennismaking, verzoek ik u, ons lokaal te bezoeken. Wij zijn immer bereid u met genoegen te ontvangen."

Perez Galdos nam natuurlijk de uitnoodiging aan. Maar de man heeft het zoo druk met het schrijven van anti-clericale artikelen, dat hij nimmer tijd vond, zijne belofte te vervullen. De leden van „S. Aloysius" wachten nog altijd op dat hoogvereerend bezoek.

Ondertusschen zijn die domme Jezuïeten-leerlingen zoo stout geweest, eene brochure uit te geven, waarin zij onder meer het volgende schrijven:

„Bij ons bezoek aan don Perez Galdos, hebben wij hem niet gevraagd hoe hij ons werk met den titel van dom, ons lokaal vervelend kon noemen, daar hij zelf bekende, er nooit een voet te hebben gezet en alles te weten van derde personen, die hij niet noemde. Wij hebben het hem niet gevraagd, omdat wij hoopten, dat hij onze lokalen in de Zorrillastraat zou bezoeken, wat hij trouwens beloofde, en wij twijfelden niet, of hij zou dan zijne gezegden herroepen.

De dwaling is menschelijk, maar wanneer een eerlijk man ziet dat hij bedrogen is, herroept hij gaarne zijne dwaling. Dan, de leden der „St. Aloysius-vereeniging" waren ervan overtuigd, wanneer Galdos zijn woord hield en de zalen, aan biljart, gymnastiek en andere spelen toegewijd zou bezocht hebben, dan zou hij moeten erkennen, dat er hier meer dan in menige andere vereeniging aan uitspanning een ruime plaats werd gegeven. Zoo hij het patronaat zou hebben gezien, waar de leden der vereeniging dagelijks aan meer dan 100 kinderen les geven, de zaal der conferentiën, waar wekelijks wetenschappelijke redetwisten worden gehouden, zeker hij zou moeten bekennen, dat hij zich geheel had vergist.

Wij verwachten stellig zijn bezoek, want hoe hooger iemand staat, hoe zwaarder voor hem de verplichting, de waarheid te zoeken.

Omdat wij op zijn bezoek rekenden, lieten wij het aan hem over, zijn artikel te herroepen.

Wel waren wij zeer verwonderd, de schrijvers wier werken zich in onze bibliotheek bevinden, te zien betiteld als dom en onnoozel: schrijvers als Calderon, Cervantes, Lopes, S. Thérésia, Balmès, Zorilla, enz. Te zijner bestraffing zeggen wij slechts, dat onder de schrijvers, waarvan hij met zooveel misprijzen spreekt, zich ook bevindt: een werk van don Perez Galdos zelf: „Vaderlandsche tafereelen."

Don Perez Galdos, de man van die hoog-verlichte partij, die altijd schermt met onderzoek, waarheid en licht, hij kwam *niet*. 't Is zoo gemakkelijk kwaad te spreken op het hooren van anderen.

Bij ons noemt men zoo iets *lasteren*. Hoe het bij die hooggeleerden heet, weet ik niet. Het: „Lieg er maar op los, er blijft altijd iets van hangen" schijnt nog altijd veler leuze te zijn.

En de lezers van de *Neue Freie Presse* en van menig blad, dat die artikelen overnam, kunnen nog immer hun hoofd schudden over die domme Roomschen en die kwaadaardige Jezuïeten.

Domme Roomschen, zeker, die een anti-katholieke pers op allerlei wijze steunen!

---

zocht ik de paters Jezuïeten te Algiers. Ik was verwonderd er den luitenant aan te treffen en vroeg hem, wat hem hier bracht."

„Ik kom biechten", antwoordde hij eenvoudig, „ik heb het aan M. de Sonis beloofd en ik houd woord."

XI.

In de levensbeschrijving van den generaal de Sonis is een hoofdstuk gewijd aan zijn christelijk leven te Laghouat. Wij laten het hier in zijn geheel volgen: „Wat mij het meeste treft in dit schoone leven", schrijft een officier, die met hem samenleefde, „dat is de werkzamheid en de orde. Alles was geregeld, niet alleen als in het leven van een soldaat, maar als in dat van een kloosterling. Hij gaf het eerste deel van den dag aan God: 's Morgens vroeg, voor hij naar zijn bureau ging, trok hij zich terug in een afgelegen deel van het huis, om er zijn gebed te verrichten, dikwijls alleen, soms met mij.

Hij las en overwoog geregeld een hoofdstuk uit een godvruchtig boek, bij voorkeur uit het Evangelie of de Navolging. Om half zeven gingen wij samen in stilte naar de H. Mis. Ik herinner mij, dat ik soms eenig schertsend woord zeide op de plaats, tusschen zijne woning en de kerk. Hij maakte mij de opmerking, dat de Musulmannen zich in ernst tot het gebed begaven, en dat mijne vroolijkheid misplaatst kon zijn in hunne oogen. Na de H. Mis ontbeet hij en ontving bezoeken van Fransche officieren of Arabische hoofden, en om negen uur maakte hij zijn rapport. Na het tweede ontbijt, dat om elf uur genomen werd, deed hij eene kleine wandeling met zijne vrouw en kinderen in den tuin. Daarna steeg hij te paard en richtte zich bij voorkeur naar het Zuiden, naar de onmetelijke vlakte zonder plantengroei, naakt en eenvormig als de oppervlakte der zee Die eindelooze gezichteinder behaagde zijne beschouwende natuur.

Tegen half drie begaf hij zich weer aan den arbeid. Behalve de studie voor zijn beroep, die hem bezig hield, zonder hem in beslag te nemen, maakte hij nog vele persoonlijke studies. Nu eens las hij een godsdienstig werk, dan weer eene nieuwigheid over de krijgskunde, zooals bijv. „l'Armée en 1867, door generaal Trochu". Deze arbeid duurde tot het souper. Den avond bracht hij in den familiekring door. Dan opende hij geen ander boek meer dan zijn „klein officie", dat hij elken dag bad, als tertiaris van den Carmel. Men besloot den dag met gezamentlijk het avond- en rozenkransgebed te verrichten.

„Hoe vond de officier, die voor een der werkzaamste van het leger in Afrika gehouden werd, den tijd, zijne zaken geregeld waar te nemen, bij zoovele godsdienstige plichten? De missionnarissen van Laghouat gaven hem eens hierover hunne bewondering te kennen. Hij gaf hun lachend ten antwoord: „De goede God verlengt den tijd, voor wie Hem dienen," en zich nader verklarende, voegde hij erbij, dat men veel wint, door vroeg op te staan en den tijd goed te regelen.

Laghouat was op verre na geen stad Gods. „Toch", schrijft hij, „heb ik hier eene christelijke familie gevonden, wat voor ons een groote uitkomst is. Ik bedoel dr. Hurst, die aan het hoofd van het militair hospitaal staat. Hij is getrouwd en heeft twee kinderen van den leeftijd der mijnen. De echtgenooten zijn lid van de Derde Orde van den H. Dominicus, waarmede in dit opzicht genoeg is gezegd. Ook is er een jonge luitenant, die zeer godvreezend is. Dikwijls zijn wij vereenigd aan de H. Tafel en dat is een groot geluk. Dit niet medegerekend, zijn hier vele officieren, die, schoon zijn hunne plichten niet waarnemen, goeden gevoelens zijn toegedaan en die de genade eens zal terugvoeren tot God."

Wordt vervolgd.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Officieele berichten.

El Imparcial van laatstleden Dinsdag deelt mede, dat de Heer J. H. J. HAMELBERG, Postdirecteur te Curaçao, benoemd is tot lid van de Maatschappij der Nederlandsche Letterkunde.

**

Bij Kon. besluit is aan den sergeant-majoor der inf. bij de landmacht in West-Indië C. B. J. WIJTENBURG vergunning verleend tot het aannemen van het orderteeken der 5e kl. van het Borstbeeld van den Bevrijder, hem door den President der Vereenigde Staten van Venezuela geschonken.

**

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 6 Juli 1901, No. 461, is aan den Heer A. J. C. BROUWER, Gezaghebber van St. Eustatius, wegens dringende familieaangelegenheden, twee maanden binnenlandsch verlof verleend, met vergunning om zich herwaarts te begeven, ingaande den dag van zijn vertrek van dat eiland.

**

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 9 Juli 1901, No. 473, is:

1°. de Heer G. J. Hassel benoemd tot plaatsvervangend lid van den Raad aan Justitie op St. Eustatius;

2°. de Heer N. H. Henriquez benoemd tot plaatsvervangend kantonrechter op St. Eustatius.

***

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 10 Juli 1901, No. 481, is de Heer H. Ferguson, Stadsgeneesheer, benoemd tot Officier van gezondheid bij de dienstdoende stedelijke en landelijke Schutterij, met den rang van 1e Luitenant.

***

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 11 Juli 1901, No. 483, is:

1°. aan den Heer J. E. van der Meulen Jr., op zijn verzoek, eervol ontslag verleend als lid der commissie van administratie over de gevangenissen alhier, onder dankbetuiging voor de in die betrekking bewezen diensten;

2°. de Heer C. Gorsira, lid van den Kolonialen Raad, benoemd tot lid van de voormelde commissie.

***

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 11 Juli 1901, No. 484, is, gerekend te zijn ingegaan den 29n. Juni ll., aan den Heer Dr. J. M. Coates Cole, Armendokter bewesten de haven, eene verlofsverlenging van ééne maand verleend.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Leonadi Bezem, bordo di Maracaibo; J. P. Boshagrn; M. Ecker; D. Fernandez; Hermogen Garcia; R. C. Henriques; C. A. Knook; I. E. Nees; J. E. Neuman; Jose de la R. Márqdez; Director de "El Mensajero"; Luisa Ermira Pico; Gabriel Pinedo y Pinedo para la señorita Soledad Braggi; Captain James Beith; Felicia Ruiz; Súfia, klep di bulto compania, La primera casita que se encuentra ante entrar el klep en la eskina, Otrabanda na klip chikito, Bonasaria.

Niet voor verzending vatbaar vijf drukwerken geadresseerd aan: J. G. Beaujon y señora, Coro; Eudoro Iturbe y fa., La Vela, Eroijo Iturbe y fa., Coro; José Sanches y señora, Coro; Francisco Torres y familia, La Vela,

De Kamer-verkiezingen.

Tot leden voor de Tweede Kamer der Staten-Generaal waren de 14den Juni ll. gekozen: 23 Katholieken, 19 Anti-revolutionnairen, 4 Vrij-antirevolutionnairen, 1 Christelijk-Historische, 9 Liberalen, 2 Vrijzinnige democraten. Van de 42 herstemmingen zijn 6 herstemmingen zeker ten gunste geweest van de verbonden Christelijke partijen, wijl die herstemmingen waren tusschen Christelijke candidaten. De liberalen zijn thans in de minderheid; voor dezen is de 14de Juni een ware ongeluksdag geweest, maar een groote triomf voor de gezamenlijke Christelijke partijen.

Te Rotterdam, in het III district zijn 2548 stemmen uitgebracht, de volstrekte meerderheid was 1275. De heer J. B. Verhey, liberaal, werd gekozen met 1324 stemmen. De heer mr. C. A. H. Barge, roomsch-katholiek, verkreeg 825 stemmen, de heer W. P. G. Helsdingen, sociaal-democraat 166 en de heer jhr. mr. J. H. J. Quarles van Ufford, christelijk-historische, 233.

Te Enschedé moest 28 Juni ll. herstemming plaats hebben tusschen de heeren H. H. van Kol, sociaal-democraat, en mr. P. J. M. Aalberse, roomsch-katholiek, en te Winschoten tusschen de heeren H. H. van Kol, sociaal-democraat en Dr. D. Bos, vrijzinnig democraat.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Honra a quien prepara.—Declara el Dr. T. Aguerrevere Pacannis, Profesor de Obstetricia de la Universidad Central de Venezuela, muy ventajosamente conocido en toda Venezuela:

"Cumplo el deber de decir que la Emulsión de Scott me ha correspondido siempre á las necesidades terapéuticas para las cuales la he empleado. Me es satisfactorio, además, decir también que es una preparación oficial que honra á quien la prepara.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magníficos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND

België.—Het *Handelsblad van Antwerpen* van 5 Juni bevat het volgende bericht:

Op het oogenblik van ter perse te gaan vernemen wij, dat een grooten brand is uitgeborsten in den grooten entrepot.

Wij begeven ons ter plaatse.

Het geheele pompierskorps is in vliegende vaart naar den entrepot vertrokken.

Naar men ons meldt neemt het vuur groote uitbreiding.

De brand is ontstaan op de twee bovenste verdiepingen, de vijfde en de zesde, langs den zuid-oostelijken hoek van 't groote middengebouw.

Het was toen 2 ure en eenige minuten.

Hulp daagde allerwege op. Pompiers en politie zijn in groot getal aanwezig.

Eer het half drie was, brandde het dak reeds en ten drie ure steeg reeds de vlam hoog boven de gebouwen op.

Eene reusachtige rookwolk drijft over de Handelslei, in de richting van de Gemeenteplaats, doormengd met vonken van brandend papier en koopwaren.

De volksmenigte is overgroot.

De bewoners der dichtbevolkte Koeikensgracht, naast het zijgebouw zijn vol angst, ofschoon er voor hen nog geen onmiddellijk gevaar is.

Het gerucht der ramp heeft zich met bliksemsnelheid door de stad verspreid, en elk snelt ter plaatse.

De policie zal niet veel werk hebben om het volk op afstand te houden.

Van op de Godefriduskaai is de hitte onuitstaanbaar.

Ziehier eenige historische bijzonderheden over de entrepot, die op dit oogenblik eene ware vlammenzee gelijkt.

Tot in 1832 bezat onze stad geen entrepots.

Een deel der oude gebouwen van Sint-Michielsabdij diende voor het opstapelen der koopwaren.

Er lag in deze voorloopige entrepots in 1830 voor 50 millioen koopwaren, die allen de prooi der vlammen werden toen de bommen der Hollanders het gebouw in brand hadden geschoten.

De brand was zoo hevig dat vier maanden later de vonken nog smeulden onder den grond.

Men was intusschen reeds, van in 1829, bezig met den bouw van den Koninklijken Entrepot, volgens de plannen van den bouwmeester Roelandt.

In een moerassigen grond gelegen, moest men de grondvesten op palen oprichten en in 1832 werd het eerste deel in dienst gesteld.

In 1848 werden er nieuwe gebouwen bijgemaakt, onder bestuur van den ingenieur de Marbaix.

't Zijn nu deze gebouwen, die in brand staan.

Later. De brand woedt nog in volle hevigheid.

Van in het centrum der stad ziet men, op de bovenverdiepingen, de vlammen hoog in de lucht uitslaan.

De rookkolom is niet zwart, zooals bij Corvilain, doch integendeel zeer licht.

Verre van af te nemen; neemt de ramp in hevigheid toe.

Er is eene ontzaglijke menigte te been, uit alle wijken der stad toegestroomd.

Men heeft het beste zicht op den vlammengloed langs den kant der Handelslei.

De vuurzee wordt aangevallen met heel het materieel der pompiers, stoompompen en ontelbare lansen.

De schade aan koopwaren, door vuur en water bedorven, is voor het oogenblik onberekenbaar.

Eene sterke afdeeling voetvolk is de policie ter hulp gesneld om de orde te handhaven.

Al de overheden zijn ter plaatse.

3 ure. De brand wint voortdurend veld. Al de verdiepingen tot beneden toe branden.

Door de vensters slaan de vlammen uit, die door hunne verschillige kleuren u zeggen dat er solfer, vet of andere koopwaren branden.

De hevige wind slaat nu en dan de dikke rookwolk met de vlam neer en het vuur schijnt het zuidelijk paviljoen te willen aantasten.

Half 4. Langs de Handelslei slaan de vlammen het hevigste uit, verdieping op verdieping stort in, met een gerucht, aan rollende donderslagen gelijk.

Nieuwe vlammen worden zichtbaar en de muren wankelen.

Er is geen twijfel aan, heel het middengebouw is veroordeeld.

Weer klinkt het gerommel van eene instorting en elk voelt het hart beven bij het zien van eenen pompier, die zonder een stap te verzetten, voortdurend de lans op de vlam en vuurspuwende vensters houdt gericht.

Daar valt een brok muur naar beneden, en eene wolk van gloeiend stof overdekt den boulevard.

Angstige kreten slakende staart iedereen naar de plaats waar men zoo even den pompier zag.

Hij staat er nog. Eene nieuwe brok muur, minstens twintig meters groot, stort naar beneden.

Ditmaal wijkt hij, de held, doch slechts eenige stappen......

4 ure 45. Langs de voorzijde begint de rook door het dak te dringen en eenige minuten zijn er slechts noodig om ook hier de vlam te doen uitslaan.

Dan zal heel de schoone gevel langs de groote oude dok vernield worden en er is aan heel het middengebouw geen redden meer.

Men vreest voor het zuidelijk paviljoen waar de sterke wind de vlammen rechtstreeks henen drijft.

Amerika.—Het schijnt, dat het succes der Amerikanen op de Philippijnen, hoewel misschien erg voorloopig, of zelfs geheel schijnbaar, hen overmoedig maakt.

De vice-president Roosevelt heeft bij de opening van de pan-amerikaansche tentoonstelling te Buffalo verklaard, dat de Vereenigde Staten behooren te heerschen over geheel Amerika, met uitsluiting van allen europeeschen invloed: het moet aan geen europeesche macht veroorloofd zijn, in Amerika eenig gebied te verkrijgen.

En Mac Kinley zelf zeide bij het van stapel loopen der *Ohio*:

„De Filippijnen, Porto-Rico, Hawai en Toetoeila behooren ons, om vrij en gelukkig te worden. Moeten wij ze prijsgeven? (Geroep van: Neen, neen!) Wij moeten nog meer schepen bouwen. Wij moeten een goede stoomvaartlijn tusschen San Francisco en de Filippijnen hebben, en wel met stoombooten die gebouwd zijn op amerikaansche werven, bemand met amerikaansche matrozen en varende onder amerikaansche vlag. Wij hebben ook een amerikaanschen kabel naar de Filippijnen noodig, dien geen macht ter wereld afsnijden kan. De handel moet de vlag, en de telegraaf moet den handel volgen."

't Is duidelijk, heel duidelijk, maar één ding is toch een beetje duister: hoe namelijk de Filippijnen vrij worden als ze worden overwonnen.

Afhankelijkheid van Spanje heette slaverij, dito van Amerika heet vrijheid.

China.—Van verschillende kanten worden nu maatregelen genomen voor de terugzending van de verbonden troepen uit China. De Russen hebben, met uitzondering van een bewakingsdetachement 300 man, dat te Peking blijft, Tsjili verlaten. De Amerikanen laten ook 300 man in Peking, de overigen zouden voor den 23sten Mei scheep zijn gegaan. Generaal Chaffee zal het opperbevel te Manilla aanvaarden. De Japanners hebben reeds het gros van hun troepen teruggetrokken. De Franschen hebben stoombooten klaargemaakt voor de thuisreis; ongeveer 10.000 man hebben echter nog geen bevel gekregen om te vertrekken. De Engelschen hebben maatregelen getroffen voor de terugzending van ongeveer de helft van hun troepen. De Italianen zullen vermoedelijk hun voorbeeld volgen. Oostenrijk-Hongarije zal waarschijnlijk zijn 300 matrozen te

Peking laten. Ook Duitschland bereidt, zooals men weet de terugzending van een deel van zijn troepen voor.

Transvaal. — De *N. R. Ct.* heeft een verhaal van de vredesonderhandelingen, uit den mond van commandant-generaal Botha zelf opgeteekend en te belangrijk om er niet een en ander van mede te deelen.

Reeds in Juli 1900 liet lord Roberts aan den commandant-generaal Louis Botha weten, dat hij een samenkomst voorsloeg, ten einde te overleggen op welke voorwaarden de oorlog kon beëindigd worden. Botha antwoordde, dat de onafhankelijkheid der republieken de *conditio sine qua non* was van alle vredes-voorstellen en toen lord Roberts berichtte, dat Engeland nimmer de onafhankelijkheid kon teruggeven, maar bereid was, overigens gunstige voorwaarden aan te bieden, hernam Botha, dat in dit geval eene samenkomst nutteloos was.

In Januari van dit jaar vroeg mevrouw Botha een pas, om haar man te bezoeken, die toen werd geweigerd. Toen verklaarde ze, dat ze toch zou gaan, waarop Kitchener met haar een onderhoud verzocht, en haar een pas gaf, met de boodschap aan Botha, dat hij een mondeling onderhoud wenschte.

Mevr. Botha werd door de engelsche generaals zeer voortgeholpen, om haar man te bereiken, dien ze eindelijk vond.

Botha vroeg den Uitvoerenden Raad instructies en deze besloot, dat Botha met Kitchener zou samenkomen.

Te Middelburg werd Botha door een eerewacht ontvangen, door den generalen staf begroet en door Kitchener onder den arm naar een vertrek geleid; hij riep zijn secretarissen, om stenografische aanteekeningen te houden.

Kitchener wenschte, dat Botha Milner eens zou ontmoeten, waarop Botha antwoordde, dat hij hem niet vertrouwde. Botha sprak van 't vele onrecht, vrouwen en kinderen aangedaan, waarop Kitchener een onderzoek beloofde, *zonder het te kunnen tegenspreken*, en eindelijk zelfs verklaarde, dat, hij geen kans zag om den oorlog tot een einde te brengen zonder de vrouwen en kinderen weg te voeren, daar elk huis de rol van depôt van voedingsmiddelen enz. vervulde.

Wat het verbranden van huizen betreft, erkende lord Kitchener, dat dit in vele gevallen zonder eenige aanleiding geschied was; dat verantwoordelijke officieren daarvan de schuld droegen. „Maar Excellentie, dagelijks worden er nog tal van huizen verbrand!" zeide Botha, eenige staaltjes opnoemende. Ook dienaangaande beloofde Kitchener een onderzoek.

Botha keurde het gebruik van Kaffers af, wat Kitchener noodzakelijk noemde.

Gedurende het geheele gesprek was Kitchener rondborstig en rechtuit, wat Botha zeer beviel; Botha's indruk van Kitchener was: op en top een soldaat, maar geen man van politiek, waarvan hij slecht op de hoogte was.

Het onderhoud eindigde met een voortreffelijke lunch, waarna Botha met 't meeste eerbetoon uitgeleide werd gedaan.

Belangrijk zijn nog de mededeelingen van den zegsman der *N. R. Ct.*

1°. Dat de samenkomst op verzoek van lord Kitchener geschiedde.

2°. De zoogenaamde tweede ontmoeting op Kanonkop is een verzinsel.

3°. Er is nooit wapenstilstand geweest.

4°. Botha heeft nimmer aan overgave gedacht en dit duidelijk aan Kitchener te kennen gegeven; ten overvloede blijkt dit zeer sterk uit alle mededeelingen, brieven en telegrammen van Botha.

5°. Behalve de regeering der Z.-A. R. en alle hoofdofficieren, die terstond na de ontvangst van de schriftelijke vredesvoorstellen naar Ermelo werden opgeroepen en zich geheel aansloten bij de inzichten van den commandant-generaal, bleken ook De Wet en president Steyn van dezelfde meening, zooals blijkt uit een officieel rapport.

— Uit mededeelingen van dr. Bierens de Haan, uit Zuid-Afrika teruggekeerd, blijkt, dat hij naar Europa is gegaan op verzoek van Botha en met het doel, nieuwe ambulances voor de Boeren aan te werven. Wel een bewijs, dat Botha nog niet van plan is, de wapens neer te leggen.

De reis van dr. B. de Haan van Machadodorp naar Lourenco-Marquez nam vier dagen in beslag (in gewone tijden doet men er ongeveer 12 uur over) en voerde langs een met blokhuizen en andere militaire posten bezaaide lijn, die evenwel niet hadden kunnen voorkomen, dat overal langs den spoorweg de jammerlijk verwoeste overblijfselen van ontspoorde treinen, opgeblazen bruggen en verbrande gebouwen verstrooid lagen als stomme getuigen van dezen gruwelijken en vernielenden krijg.

Te gruwelijker, nu ook blijkt uit zijn mededeelingen dat de wilde en wreede Kaffers inderdaad door de Engelschen worden gebruikt. Ja French heeft 't plan gehad, de commando's in oostelijk Transvaal, in Februari over de Swazigrens te drijven, waar dan de voortdurend opgestookte en toch reeds op de Boeren gebeten wilden naar hartelust een bloedbad onder de mogelijk gedesorganiseerde commando's konden aanrichten. Brieven van hooggeplaatste engelsche officieren, op overrompelde mailtreinen gevonden, hebben het bestaan van dit nobele voornemen bevestigd, 't welk intusschen door Botha's bekwame strategie, na de ontdekking ervan, nagenoeg geheel verijdeld is.

In verband daarmee meldt *Daily Mail*:

„De Boeren ranselen alle Kaffers af, die zij als medestrijders bij de engelsche colonnes vinden. Sommigen krijgen den kogel, anderen worden gevangen genomen. De Boeren hebben gezworen dat zij dergelijke medevechtende Kaffers zullen uitroeien". Ze hebben gelijk.

— De toestand moet ook in de Kaapkolonie allertreurigst zijn.

De *Daily Mail* verneemt uit Kaapstad, dat de Boeren in de oostelijke Kaapkolonie geweldig roerig zijn. Verschillende kleine Boerenkorpsen rukken verder zuidwaarts. *Kitchener concentreert alle beschikbare troepen in de Kaapkolonie.* De kaapsche regeering heeft vernomen, dat de Boeren vijfhonderd paarden in het district Colesberg hebben bemachtigd.

Het gecursiveerde geeft misschien de verklaring van De la Rey's aanval. En dan zullen er nog wel meer zulke aanvallen volgen.

In de middendistricten van de Kaapkolonie gaat een adres rond, waarbij gevraagd wordt het verantwoordelijke gouvernement tijdelijk in zijn bediening te schorsen, opdat de regeling van den toestand in Zuid-Afrika zal worden gelaten in handen van de imperiale regeering.

M. a. w. de kaapsche regeering ziet geen kans meer, de débâcle van 't engelsch gezag tegen te houden.

Toch zijn er zelfs in deze omstandigheden engelsche bladen die op hun hoog voetstuk blijven staan.

Daily Graphic zegt in hare ergernis over de schrikbarende verliezenlijst: "Wij kunnen geen reden zien, om maar eenigszins wanhopig te zijn over den militairen toestand in Zuid-Afrika. De taktiek van de Boeren ontaardt met den dag verder van alle fatsoenlijke gewoonten van rechtzinnig oorlogsbeleid, en dit is voldoende om aan te toonen in welk een *wanhopigen toestand zij* gekomen zijn."

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Hildur	Philad.	Zulia	Marcb.	Hildur	Philad.
Vertrekt van New-York	Juli 6	Juli 13	Juli 20	Juli 27	Aug. 3	Aug. 10
Komt aan te San Juan		18		Aug. 2		15
Vertrekt van „		19		2		16
Doet Curazao aan		21		4		18
Komt aan te La Guaira		22	27	5		19
Vertrekt van „		24	29	7		21
Komt aan te Pto. Cabello		25		8		22
Vertrekt van „		25		8		22
Komt aan te Curazao	15	26	30	9	12	23
Vertrekt van „	22	27	Aug. 5	10	19	24
Doet La Guaira aan		28		11		25
„ Ponce „		30				27
„ San Juan „		31		14		28
Komt aan te New-York	30	Aug 5	12	19	27	Sept. 2

Dienst tusschen Curazao en Maracaibo.

	Hildur	Merida	Zulia	Merida	Hildur	Merida
Vertrekt van Curazao	Juli 15	Juli 21	Juli 30	Aug. 4	Aug. 12	Aug. 12
Komt aan te Maracaibo	16	22	31	5	13	13
Vertrekt van „	21	25	Aug. 4	8	18	18
Komt aan te Curazao	22	26	5	9	19	16

